

Ze ziet er irritant knap uit. Vormt met haar lange voorkomen en witte kleding een contrast met de voornamelijk in stoffig zwart gehulde mensen die naar haar staan te kijken. Is het soort schoonheid dat een eindje boven alle anderen lijkt te zweven. Goddelijk verheven door haar uiterlijk, haar manier van spreken, bewegen, gebaren en – dat moet eerlijkheidshalve ook worden gezegd – het feit dat ze zich letterlijk een meter hoger bevindt dan de toeschouwers.

Karen kijkt naar de vrouw op het kleine podium aan de andere kant van de zaal en heeft er spijt van dat ze überhaupt is gekomen.

‘Wip even langs in de studio,’ had Leo vanochtend gezegd. ‘We vieren dat we eindelijk klaar zijn.’

Hij had blij geklonken door de telefoon, bijna buiten adem. Natuurlijk kon ze met de sleutels van het nieuwe slot langsgaan, ze moest toch naar de stad. Helemaal niet uit nieuwsgierigheid, maar gewoon om aardig te zijn.

‘Dan kun je meteen met haar kennismaken,’ had Leo gezegd.

Hij had niet hoeven uitleggen wie hij bedoelde.

Nu klemt Karen Eiken Hornby haar hand stevig om de sleutelbos in haar jaszak terwijl ze haar blik door de zaal van KGB Production laat glijden. Dan ziet ze hem. Leo Friis staat vooraan bij het podium en glimlacht om iets wat het goddelijk verheven wezen zojuist heeft gezegd.

Slechts drie weken, denkt Karen, en toch is er iets veranderd. Drie weken waarin hij steeds vaker niet naar het huis in Langevik kon komen. Nachten dat hij in de studio bleef slapen. Alsof ze in maar een paar weken tijd is vergeten hoe hij er eigenlijk uitziet.

Moe, denkt ze. En gelukkig.

Dan krijgt hij haar in de gaten, wuift en richt zijn aandacht weer op het podium.

‘Nu zal ik mijn mond houden,’ zegt de vrouw in het wit. ‘Ik wil alleen nogmaals zeggen dat dit zonder jullie niet was gelukt. Heel erg bedankt dat jullie me hebben geholpen om mijn roots terug te vinden en tegelijk mijn reis te vervolgen.’

Ze last een korte pauze in en kijkt naar het plafond. De kleine schare lijkt met een zekere devotie te wachten. Dan kijkt ze hen weer aan. Houdt haar hoofd schuin en beëindigt haar optreden met een klein glimlachje.

‘Het enige wat permanent is, is verandering. Onthoud dat goed.’

Ze heft haar glas en voor het podium gaan bierflesjes en wijnglazen omhoog.

‘Poeh, wat een wijsheid,’ zegt Karen stilletjes.

Niet stilletjes genoeg.

‘Wat sta jij hier te mopperen? Houd je niet van glitter en glamour?’

Zonder dat ze het heeft gemerkt, is Kore Traavad naast haar komen staan. Glimlachend biedt hij haar een flesje bier aan.

Hij ziet er zo mogelijk nog tevredener uit dan Leo, denkt ze. Als een kat met een schoteltje verse haring. Of als een van de eigenaren van het muziekproductiebedrijf dat zojuist de laatste opnames met een wereldster heeft voltooid. Een wereldster die tien jaar uit de schijnwerpers is gebleven en nu opeens heeft besloten een comeback te maken.

Karen schudt haar hoofd.

‘Ik ga er meteen weer vandoor. Ik ben hier alleen om Leo een setje nieuwe sleutels te brengen. Ik moest thuis het slot vervangen.’

‘Ja, ik heb gehoord van de inbraak. Maar volgens Leo was er niets gestolen.’

‘Zijn gitaar niet, bedoelt hij. Wel wat zilverwerk dat ik had geërfd, als dat tenminste telt.’

Negenhonderdzesentwintig mark en vijftig shilling had het gekost om de sloten van beide gebouwen te vervangen. Het had zes uur geduurd voordat de slotenmaker Langevik in zijn planning voor die dag had weten te proppen.

Slechts een kort bezoekje aan de hypermarkt in Rakne en iemand had de sloten van het woonhuis en het gastenverblijf opengebrouwen. Ik kan niet langer dan een uur weg zijn geweest, hoogstens anderhalf uur, had Karen gedacht, terwijl ze gespannen turend en luisterend door de kamers was gelopen, zich er maar al te zeer van bewust dat er nog iemand in huis kon zijn.

Al was dat niet aannemelijk, vooral niet gezien het witte busje dat ze bij de afslag was tegengekomen toen ze met een nieuwe schroevendraaier, vier doosjes houtschroeven en twee dozen rode wijn in de laadbak weer op weg naar huis was. Ze had er op het moment zelf niet bij stilgestaan, alleen verstrooid geconstateerd dat ze het witte voertuig niet kende.

Eenmaal thuis was het antwoord op de vraag wat er was gestolen kort en duidelijk geweest. Zilverwerk.

Waar de laatachttiende-eeuwse kandelaars op de ladekast in de woonkamer hadden gestaan, zaten nu twee ronde plekken in de dunne laag stof. De la met het bestek dat ze van de Bretonse familie aan moederskant had geërfd, was helemaal leeggehaald en lag op de vloer.

Verder leken de mannen van het busje tot de conclusie te zijn gekomen dat de bezittingen van Karen Eiken Hornby geen waarde hadden. Zelfs de relatief nieuwe tv die ze tijdens de uitverkoop na de kerstdagen had aangeschaft, hadden ze laten staan. Haar verzameling best goede wijnen uit de wijngaard in de Elzas waar ze zelf een paar luttele procenten van bezat, was wellicht ook niet bepaald interessant voor dieven, maar dat ze geen enkele fles hadden meegenomen, wees erop dat ze helemaal niet in de kelder waren geweest. Omdat haar ijdelheid toch een beetje gekrenkt was, had ze zich getroost met de gedachte dat ze waarschijnlijk ergens door waren onderbroken.

Nadat ze had vastgesteld dat alle flessen er nog lagen en dat ze niet beschadigd waren, was ze enigszins gekalmeerd. Vervolgens had ze beseft wat wél interessant was voor dieven, waarna ze vol bange voorgevoelens over het erf naar het gastenverblijf was gestormd.

Met een harde knoop in haar maag had ze een paar minuten later Leo gebeld om te vertellen dat zijn geliefdste bezit weg was. De gitaar der gitaren, een Martin uit 1932, mocht dan Leo's tijd

als dakloze hebben overleefd, hij had hem niet kunnen achterlaten in een huis met belachelijk slechte sloten, die vermoedelijk uit dezelfde tijd stamden als het instrument.

Terwijl de telefoon overging, waren er allerlei gedachten aan verzekeringen en haar verantwoordelijkheden als verhuurder door haar hoofd geschoten. Haar opluchting toen Leo eindelijk had opgenomen en had gezegd dat er niets aan de hand was, dat hij de gitaar had meegenomen naar de studio, was zo groot geweest dat ze had beloofd de nieuwe sleutels meteen langs te brengen. Zodra de slotenmaker klaar was, was ze in de auto gestapt. Negenhonderd zestig mark, vijftig shilling en een paar kilo erfstukken armer.

De stem van Kore roept haar terug naar het hier en nu.

‘Je bent echt chagrijnig.’

Karen grijnst naar hem en neemt het flesje aan.

‘Helemaal niet,’ zegt ze en ze neemt een slok. ‘Gefeliciteerd trouwens. Ik heb begrepen dat het de afgelopen week hectisch was. Maar nu zijn jullie klaar, hè?’

Kore bolt zijn wangen en blaast hoorbaar uit.

‘Met de opnames wel, ja. Als ik er tenminste in slaag om alle idiote ideeën voor lastminutewijzigingen tegen te houden,’ voegt hij eraan toe. Karen kijkt naar zijn vermoeide gezicht en opent haar mond om te vragen wat hij bedoelt, maar bedenkt zich. De opnames gaan haar niet aan en bovendien wil ze hier weg.

‘Duimen dus voor positieve reacties als het eenmaal zover is,’ zegt ze. ‘Als ik het goed heb begrepen, verschijnt het album pas in de herfst, hè?’

Ze heeft de plannen al gehoord. Eerst een persbericht waarin staat dat Luna na een stilte van tien jaar terug is. In de zomer al een single, en de rest van de nummers plus een tournee in de herfst. ‘Zoiets, vermoedelijk,’ had Leo gezegd. ‘Als alles goed gaat.’

Ze had maar met een half oor geluisterd. Zelfs toen Luna op het hoogtepunt van haar roem was, had Karen haar muziek niet echt interessant gevonden: glamourpop en dure shows. Makkelijk om weg te wuiven, makkelijk om te vergeten in de veelheid van andere, nog grotere artiesten, maar om de een of andere reden had Luna wel altijd goede kritieken gekregen en naderhand had ze bijna een cultstatus verworven. Waarschijnlijk niet in de laat-

ste plaats omdat ze zich op het hoogtepunt van haar roem totaal onverwacht uit de spotlights had teruggetrokken.

Kore knikt.

‘Ja, dat is het plan,’ zegt hij. ‘Hopelijk wordt dit een megasucces.’

Ik had destijds al geen belangstelling. En nu nog minder, denkt Karen, terwijl ze naar het podium kijkt. Leo heeft iets gezegd en Luna schatert het uit.

Karen kan de perfecte, witte rij tanden hiervandaan niet zien, maar ze weet dat die er is.

Wat doe ik hier in vredesnaam?

‘Zou jij de sleutels aan Leo willen geven?’ vraagt ze. ‘Ik heb nogal haast en hij is blijkbaar druk.’

‘Doe niet zo mal, dit is een feest. We zijn dan wel niet met velen, maar we willen dit flink vieren. Eirik komt ook, hij kan er elk moment zijn.’

Kore werpt een blik op zijn horloge en kijkt vervolgens naar de ingang, alsof zijn vriend zich daardoor zal materialiseren.

‘Geen tijd. Ik heb Marike beloofd dat ik bij haar atelier langs zou gaan om te zien waar ze mee bezig is.’

‘Eventjes kun je toch wel blijven? Als je heel lief bent, mag je kennismaken met...’

Hij kan zijn zin niet afmaken. Leo komt met de vrouw in het wit naar hen toe. Karen ziet dat hij zijn hand op haar rug heeft gelegd, als om haar hun kant op te loodsen.

‘Hoi, Karen,’ zegt hij. ‘Ik wil jullie even aan elkaar voorstellen. Dit is Karen, de politieagent over wie ik je heb verteld en bij wie ik in huis woon, en dit is dus Luna. Zij heeft geen nadere introductie nodig, denk ik zo.’

De politieagent bij wie ik in huis woon.

Karen steekt haar hand naar voren, maar in plaats van hem beet te pakken, brengt Luna haar handpalmen naar elkaar en buigt lichtjes.

‘Namaste.’

De vrouw kijkt Karen met zo’n stralende glimlach aan dat zij alleen maar stom terug kan staren. Terwijl ze het gevoel heeft zelf ineen te schrompelen, registreert ze alle details. Het pure, onopgemaakte gezicht, de goudkleurige, ogenschijnlijk porievrije huid.

Het witblonde, ultrakorte haar. Ik zou dat nooit durven, denkt Karen. Zelfs niet als ik tien jaar jonger was en mijn hoofd op dat van Nefertiti leek.

Dan beseft ze dat ze haar hand nog steeds naar voren houdt en ze trekt hem gegeneerd terug.

‘Eh... hallo.’

De muziek die uit de luidsprekers stroomt en het geroezemoes dat is ontstaan nadat Luna het podium heeft verlaten, ligt als een dikke geluidsdeken over de zaal en de gemompelde lettergrepen gaan verloren.

‘Karen en ik zijn al jaren bevriend,’ roept Kore. ‘Al was ze in eerste instantie eigenlijk een vriendin van Eirik. Zij kennen elkaar nog van school.’

Luna lijkt zijn opmerking te negeren. Ze blijft Karen recht aankijken.

‘Wat leuk je te ontmoeten,’ zegt ze, terwijl ze zich naar voren buigt. ‘Leo heeft me verteld hoe dankbaar hij is dat hij bij jou mag wonen. Dat je hem in feite hebt gered.’

Karen voelt de spanning in haar gezicht als ze haar best doet om te glimlachen. Ze zoekt naar woorden, maar kan alleen maar denken dat ze een pathetisch contrast vormt met de blonde vrouw die als een standbeeld voor haar staat. Ze kijkt naar Luna’s glas, waar mineraalwater in lijkt te zitten, en onderdrukt de neiging om nog een slok bier uit haar flesje te nemen.

Zeg dan iets. Sta daar niet zo stom te staren.

‘Ik ben net zo dankbaar,’ gaat Luna verder. ‘Dat je hem hebt gered, waardoor ik met hem kon werken, bedoel ik. Ik had deze fantastische reis nooit zonder Leo kunnen maken.’

De lichte streling over zijn arm getuigt van saamhorigheid. Intieme saamhorigheid. Zijn hand ligt nog altijd op haar rug. Leo en Luna. Bespottelijk. Iets in Karen richt zich op en ze kijkt hem recht aan.

‘O, dus je bent niet alleen muzikant, Leo?’ zegt ze. ‘Je bent nu ook reisleader?’

De goddelijke vrouw lacht. Een heldere, klaterende lach en Leo ziet er verward uit.

‘Luna bedoelde de reis die...’

Hij sluit zijn mond.

‘Dat snapte ik heus wel,’ zegt Karen. ‘Het was maar een grapje.’
Luna houdt haar hoofd schuin en kijkt haar aan. Nadenkend nu.

‘Leo zei al dat je grappig was,’ zegt ze. ‘En scherp. Maar dat moet je misschien ook wel zijn als je bij de politie werkt. En huurbaas bent.’

‘Ja, misschien wel,’ zegt Karen kortaf. ‘Het was echt leuk je te ontmoeten, Luna.’ Ze doet nogmaals haar best om te glimlachen. Ondertussen vist ze de sleutels uit haar jaszak. ‘Helaas moet ik nu weer weg.’

Dan wendt ze zich tot Leo.

‘Ik kwam je alleen deze even brengen. Voor het geval je vanavond thuis wilt slapen.’

Ze kan haar tong wel afbijten.

Wat gaat het haar in godsnaam aan waar Leo Friis de nacht doorbrengt? Of met wie?

Het is ongebruikelijk warm, houdt ze zichzelf voor. Daarom lukt het me niet. Toen ze twintig minuten eerder, vol vertrouwen, haar sneakers had dichtgeknoopt op deze zondagmiddag, had er vijftientwintig graden op de thermometer gestaan.

Maar het viel haar al zwaar toen ze naar de onverharde weg jogde, in noordelijke richting afsloeg en het pad langs de kust nam. Ruim een kilometer had ze het volgehouden voordat de vermoeidheid in alle hevigheid had toegeslagen. Ze had zichzelf gedwongen om nog een kilometer door te bijten, maar daarna had ze het opgegeven en zich met trillende benen op de gladde rotsen laten zakken, met haar rug tegen een van de misvormde dennen.

Zo warm hoort het eind april niet te zijn, denkt ze. Niet in Doggerland.

Ontmoedigd richt ze haar blik op de horizon en begint zich zorgen te maken. Systematisch. Eerst over het broeikaseffect, de opwarming van de aarde en het smeltende poolijs. Ze voelt de hopeloosheid toeslaan terwijl ze het zweet van haar voorhoofd veegt. Zoekt de troost die ze altijd in het uitzicht op zee heeft kunnen vinden, of de golven zich nu dreigend loodgrijs verheffen, of dat, zoals vandaag, een bedrieglijke glinstering van de zon de geschenken en offers eronder verhult.

Maar na de alarmerende nieuwsberichten van de laatste tijd lijkt zowel een stortvloed van schuimend water tegen de rotsen als het rustige klotsen op het grindstrand eerder een roep om hulp dan een bron van troost. Het is voorbij, denkt ze. Als we nu niets doen, komt dit niet goed.

In een poging haar angst onder controle te krijgen, laat ze haar blik naar haar vuile sneakers glijden en richt ze haar bezorgdheid

op iets hanteerbaars. Op de wasmachine die tegenwoordig tijdens het centrifugeren vreemd klinkt en op de cijfers die honend terug hadden gekeken toen ze gisteravond haar bankrekening had gecheckt. En dan op wat haar vrijdagochtend te wachten staat: de medische keuring en vaardigheidstest, de MKVT. Het verplichte jaarlijkse medische onderzoek met een conditietest en een schiettoets. Er zal een oogmeting worden gedaan, haar CDT-waarden, bloeddruk en bloedwaarden zullen worden gecontroleerd... Heel even is ze rustig als ze beseft dat ze de afgelopen maanden ongebruikelijk matig is geweest met alcohol. In elk geval naar haar eigen maatstaven. Ze is zelfs minder gaan roken. Vrijwel helemaal gestopt.

Vrijwel.

En ja, ze heeft ook getraind; ze heeft alle oefeningen gedaan waarvan de fysiotherapeut heeft gezegd dat ze die haar hele leven moet blijven doen om het letsel in haar knie te compenseren. En tegelijk aan haar armen en buik gewerkt en gemerkt hoe de kracht in haar spieren langzaam is teruggekeerd.

Maar ze heeft geen looptraining gedaan. En vrijdag wordt niet haar spierkracht getest; ze zal met allerlei elektroden op haar bezwete lichaam een hometrainer op moeten.

Ze kunnen me niet ontslaan, toch, vraagt ze zich af. Ze weten tenslotte waarom ik sinds afgelopen herfst niet goed aan mijn conditie heb kunnen werken. Eerst die knie en daarna de sneeuw en de gladheid... Het beeld van de ongebruikte hometrainer in haar kelder flitst door haar hoofd en ze dwingt zichzelf aan iets anders te denken. De mammografie die alle vrouwelijke werknemers van de politie van Doggerland tegenwoordig aangeboden krijgen en waartegen ze nu, voor het eerst, ja heeft gezegd. Ze zal haar kop uit het zand halen en het onderzoek met die stomme borstspers doorstaan. De kleine knobbel die ze onlangs in haar ene borst voelde toen ze onder de douche stond. Iets hard wat heen en weer bewoog. Iets wat ze niet herkende.

Het heeft geen zin daar nu aan te blijven denken. Denk liever aan de schiettoets. Daar maakt ze zich tenslotte geen zorgen over.

Ze laat de bezorgdheid met kleine vlagen bovenkomen, roept telkens snel een volgende gedachte op om te voorkomen dat er een blijft hangen. Het dak dat opnieuw gelegd moet worden, de

meest recente opiniepeilingen voor de Doggerse verkiezingen deze herfst, die stomme mammografie, opnieuw een schietpartij op een Amerikaanse school, weer een terreurdaad in Frankrijk, de laatste tweet van Trump.

Haar eigen spiegelbeeld vanochtend.

In plaats van haar hele ochtendritueel snel en werktuiglijk af te handelen, was ze met de tandenborstel in haar hand naar het vale gezicht voor zich blijven staren. Ze had grimassen getrokken en geconstateerd dat haar kraaienspootjes dieper waren geworden sinds de vorige keer dat ze er aandacht aan had geschonken, dat haar kaken iets vermoeids hadden gekregen. Ze weet dat de ontmoeting met Luna gisteren als een katalysator voor deze plotselinge onzekerheid heeft gefungeerd. Het etherische wezen in het wit dat iedereen had betoverd.

Iedereen behalve een chagrijnige inspecteur bij de recherche die uit Langevik komt.

En dan de ruzie met Leo. Was het überhaupt wel een ruzie geweest? Hij was met haar meegelopen naar de auto. Had geprobeerd haar over te halen om te blijven. Gevraagd waarom ze zo chagrijnig was.

‘Waarom kan ze iemand niet gewoon begroeten?’ had Karen gesnauwd.

‘Ze geeft mensen nooit een hand,’ had Leo geantwoord. ‘Veel zangeressen zijn bang voor bacillen. Bovendien is ze sinds een paar jaar blijkbaar boeddhist.’

Ze lijkt niet bepaald bang voor bacillen als ze zich aan jou vastklampt, had Karen gedacht, maar dat had ze gelukkig voor zich gehouden. Ze had alleen maar oog gehad voor de sleutels die hij in zijn zak stopte. Het zou vermoedelijk wel even duren voor hij ze nodig had.

Vanochtend was er in elk geval geen spoor van hem te bekennen. Ook niet van Sigrid, denkt ze en ze verdringt de bezorgdheid die in haar achterhoofd op de loer ligt sinds ze heeft geconstateerd dat de deur van de kleine slaapkamer op een kier stond en het bed leeg was. Het was weliswaar niet opgemaakt, maar toch denkt Karen dat Sigrid er vannacht niet heeft geslapen. Alweer niet.

Sigrid is volwassen, prent ze zich in. Leo en zij hebben alle recht om te komen en te gaan wanneer ze willen. Twee huurders, meer

niet. Twee arme zielen die op de deur van haar comfortabele bestaan hebben geklopt.

Waarom moest ik ze ook zo nodig binnenlaten?

Twintig minuten later staat ze onder aan het stenen stoepje en pakt de leuning beet. Er klinkt gebruis in haar oren en in haar lichaam stijgt een golf van hitte omhoog, die bij haar gezicht het kookpunt bereikt. Op hetzelfde moment dat ze haar voorhoofd tegen de koude ijzeren leuning legt, hoort ze de deur van het gastenverblijf opengaan. Aha, denkt ze. Je bent vannacht wel thuisgekomen.

Nog geen tel later hoort ze Leo's stem.

'Maar heb je de anderen gebeld? Iemand moet toch weten waar ze is. Brynn of Gordon? Billy? Hij weet altijd precies waar ze uithangt.'

In de stilte die volgt als Leo naar het antwoord luistert, loopt Karen het stoepje op en gaat zonder zich om te draaien naar binnen. Vlak voordat ze de trap op stapt om naar de badkamer te verdwijnen, hoort ze Leo's stem weer.

'Ze is het vast gewoon vergeten, ze zal zo wel bellen. Of ze verschijnt morgen. Ik ben eigenlijk best blij dat ik vandaag niet naar de studio hoef te komen. Ik heb een kater van hier tot Tokyo, jij niet?'

'Waar ging dat over?' vraagt Karen als ze even later gedoucht en wel aan de keukentafel gaat zitten. Op haar gezicht heeft ze de foundation gesmeerd die ze helemaal achter in het badkamerkastje heeft gevonden.

Dat spul ruikt wel een beetje muf, denkt ze.

'Luna,' zegt Leo. 'We zouden vandaag wat laatste overdubs maken, maar Kore krijgt haar niet te pakken.'

'Ik dacht dat jullie klaar waren? Dat vierden jullie toch?'

'In principe wel, ja. Maar Luna heeft gisteren iets bedacht en na enig wikken en wegen hebben we besloten om dat voor haar vertrek uit te proberen.'

'Dus ze gaat weer naar huis?' vraagt Karen. Ze doet haar best om niet te laten blijken dat ze opgelucht is.

Leo legt zijn hoofd in zijn nek en gaapt.

'Ja, overmorgen,' zegt hij. 'Waarschijnlijk kan ze pas eind vol-

gende maand weer hierheen komen. Maar ze zou vanochtend met Kore kijken wanneer we in de studio zouden afspreken. We hebben alleen vandaag en morgen nog maar.'

'Ze ligt vast te slapen. Misschien heeft ze net zo'n kater als jij...'

'Luna? Nee, die drinkt geen druppel.'

Nee, natuurlijk niet, denkt Karen en ze pakt de theepot.

'Behalve allerlei sappen en andere troep,' gaat Leo verder. 'Gras, wist je dat je dat kunt eten? Of in elk geval kunt drinken? Het is kennelijk verhipte gezond.'

'*Feel free,*' antwoordt Karen met een gebaar naar het keukenraam. 'Begin maar met de melganzenvoet bij de houtschuur, dan kun je daarna de rest van het erf afgrazen.'

Leo proest het uit.

'Ben je nog chagrijnig?' vraagt hij en hij snijdt een snee af van het brood dat al sinds haar ontbijt een paar uur eerder op tafel ligt. 'Wil je ook?' Hij houdt het mes vragend omhoog.

'Nee, dank je. Alhoewel, doe me er toch maar een.'

'Waar ging dat nu eigenlijk over? Gisteren, bedoel ik.'

'Het was niets. Ik was gewoon moe. Had het gevoel dat ik... uit de toon viel. Het is gewoon niet mijn ding.'

'Wat niet? Goede muziek, lekker eten en gratis drank? En vrolijke mensen die vieren dat ze goed werk hebben geleverd? Hoezo is dat opeens niet "jouw ding"?''

Ze antwoordt niet.

'Hoe dan ook, kennelijk hoef ik vandaag niet naar de stad,' zegt Leo en hij gaapt weer. 'Zonder Luna kunnen we niets. In het ergste geval moeten we morgen heel vroeg beginnen, en anders kan ze alle wijzigingen op haar buik schrijven, zegt Kore. Aan het eind van de week heeft een andere band de studio nodig.'

'Waar logeert ze? In een hotel?'

'Nee, joh. In een particuliere villa op Frisel. Anders hadden we nooit geheim kunnen houden dat ze hier is. Iedereen die met haar werkt, heeft een geheimhoudingsverklaring moeten ondertekenen. Jij hebt toch ook beloofd je mond te houden?'

Hij kijkt haar dringend aan.

'Ik heb het er met geen hond over gehad. Maar is iemand eraartoe gegaan? Naar die villa op Frisel, bedoel ik. Ze kan daar best zijn, al neemt ze niet op. Misschien heeft ze een ongeluk ge-

had, een overdosis genomen... O nee, ze is brandschoon.'

Leo schudt geïrriteerd zijn hoofd. Er trekt een lichte bezorgdheid over zijn gezicht.

'Als ze vanavond nog niets van zich heeft laten horen, gaat Kore erheen. Hoezo? Vind je dat we ons zorgen moeten maken?'

'Ik vind niets. Helemaal niets.'

Maar ik vraag me wel af waarom Kore van jou hoopte te horen waar Luna is, denkt ze.

Op hetzelfde moment gaat de buitendeur open. Een mengeling van opluchting en irritatie schiet door haar heen als ze Sigrid hoort roepen.

'Hallo? Is er iemand thuis?'

Leo kijkt Karen waarschuwend aan.

'Rustig, hè,' zegt hij. 'Ze is negentien.'

Dan buigt hij zich naar voren en knijpt zijn ogen half dicht.

'Wat heb je trouwens voor rommel op je gezicht zitten?'